

на тыя съчиненія е длъженъ духовникъ тѣ, или мѣна-
стырскый тѣ даскаль да даде отговоръ. За назиданіе,
калугеры тѣ читатъ само чети-минейтъ и жизнеописа-
нія та на различни святѣи, за да гы имѣтъ за обра-
зи на себѣ си. При такъвъ порядкъ на работы тѣ не
е за чудене, дѣто мнозина забравѣтъ даже онова, кое-
то ся успѣли да узнаѣтъ въ мѣръ. А ако тѣзы, доби-
ты въ мѣръ, знанія, и да ся неотхвърлѣтъ съвѣстѣ, ка-
то мѣрскы стяжанія, то тука тѣ скоро получавѣтъ осо-
бенъ св. горскы смыслъ, освѣтлявѣтъ ся отъ религи-
озность и *мистика*. Подиръ това отшельникъ тѣ туря
ствѣршенно запрѣтяваніе на дързостны тѣ си мысли, и
сичко безропотно оставя да го знае само единъ Всевѣ-
дѣщій Богъ.

.....

Близо при Иверскый мѣнастырьима въ Св. Горѣ
една келія за луды тѣ, въ коя то запираѣтъ луды тѣ
калугеры. Тя е направена отдѣлно сама и е обраснала
наоколо съ гюрлюкъ и гжестъ лѣсъ отъ маслины. Ко-
га то азъ бѣхъ тамъ, въ нея имаше трима болны, кои-
то вардяше единъ стражъ— калугеръ. Като ся расхож-
дахъ по околноты тѣ на Иверъ, азъ често ся вгледѣ-
вахъ на тая келія, безъ да предполагамъ, че тамъ сѣ
скривати толкози мѣчителны страданія; нѣ единъ пѣтъ,
единъ отъ иверскы тѣ проестосы ми обясни назначеніе-
то на келія тѣ и ма повика даже да я разгледамъ. Още
преди да доближимъ келія та, нѣтъ чухме страшны ви-
кове и плачъ....

—Това що е? попитахъ азъ сподирникъ тѣ си.

—Това е—единъ Българскы калугеръ пици, навяр-
но го биятъ,—флегматически отговори проестосъ тѣ.

—Ами защо го биятъ?